

Ειρήχια

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
του 'Ακαδημαϊκού

(Ανέκδοτο γραμμένο για το «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟ- ΤΗΣΗ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΑΚΟΜΑ ΝΑΧΗ ΤΟΣΟ ΘΑΡΡΟΣ. "Οσο για τον 'Ο-
ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ): 'Η Εύτυχια Μουρίκου, πολύ νέα και πολ-
λύ όμορφη, από καλό σπίτι, πού δύσκολα όμως τὰ θγά-
ζουν πέρα οικονομικώς, έρ-
ζονται στο ίδιο γραφείο και δέν άργούν νά γίνουν δυο καλοί φίλοι. Σε λίγες
μέρες δ' 'Ορέστης γνωρίζει τόν πατέρα της Εύτυχίας και τις άδελφές της, τήν
'Αρσινόη, πού δίνει μαθήματα πιάνου και τή Δανάη. 'Επίσης ή Εύτυχία γνω-
ρίζει τήν παντρεμένη άδελφή τού 'Ορέστη, τήν Κατίνα και τούς γονείς του. 'Ο
'Ορέστης δέν άργεί νά νιώση φλογερό έρωτα για τήν Εύτυχία. 'Αφήνει μάλι-
στ' νά καταλάβη ή νέα τό αίσθημά του. Μά ή Εύτυχία είνε διστακτική, έπιφυ-
λακτική... 'Επί τέλους της λέει καθαρά και ξάστερα πώς τήν άγαπά και της
ζητάει νά φύγουν μαζί άπ' τό γραφείο τό θράδυ για νά μιλήσουν. 'Η Εύτυχία
δέχεται. Πηγαίνουν πράγματι σ' ένα ζαχαροπλαστείο κι' δ' 'Ορέστης της προ-
τείνει νά γίνη γυναίκα του. Μά ή Εύτυχία διστάζει. Τήν θέλουν τάχα κ' οι
δικοί του; 'Ο πατέρας της Εύτυχίας μόλις μαθαίνει τί συνέβη, θυμώνει, γιατί
δ' Παπαζώης δέν μίλησε άπ' εϋθείας σ' αυτόν κι' άπαγορεύει στην κόρη του νά
ξαναδη τόν 'Ορέστη. Ούτε στο γραφείο
θά ξαναπατήση πειά! Μά δ' 'Ορέστης ελ-
νε τρελλά έρωτευμένος. Κι' άρχίζει ν'
άλληλογραφή μέ τήν Εύτυχία, στέλνον-
τάς της τά γράμματά του κρυφά, μέ τό
παιδί του γραφείου. Συγχρόνως δ' 'Ορέ-
στης μιλάει στους γονείς του. Καί τό
ειδύλλιο τών δύο νέων παίρνει πειά καλό
δρόμο, τό δρόμο τού γάμου.

γαζεται ως δακτυλογράφος στο παραγγελιοδοχικό γραφείο του κ. Σαθβίδη και του γιου του του Πετράκη. Στο γραφείο του Σαθβίδη προσλαμβάνεται τον τελευταίον καιρό ένας νέος υπάλληλος. 'Ο 'Ορέστης Παπαζώης, νέος, με καλή καρδιά, ποιητής κιόλας, μά άσχημος. 'Η Εύτυχία και δ' 'Ορέστης έργάζονται στο ίδιο γραφείο και δέν άργούν νά γίνουν δυο καλοί φίλοι. Σε λίγες μέρες δ' 'Ορέστης γνωρίζει τόν πατέρα της Εύτυχίας και τις άδελφές της, τήν 'Αρσινόη, πού δίνει μαθήματα πιάνου και τή Δανάη. 'Επίσης ή Εύτυχία γνωρίζει τήν παντρεμένη άδελφή τού 'Ορέστη, τήν Κατίνα και τούς γονείς του. 'Ο 'Ορέστης δέν άργεί νά νιώση φλογερό έρωτα για τήν Εύτυχία. 'Αφήνει μάλιστ' νά καταλάβη ή νέα τό αίσθημά του. Μά ή Εύτυχία είνε διστακτική, έπιφυλακτική... 'Επί τέλους της λέει καθαρά και ξάστερα πώς τήν άγαπά και της ζητάει νά φύγουν μαζί άπ' τό γραφείο τό θράδυ για νά μιλήσουν. 'Η Εύτυχία δέχεται. Πηγαίνουν πράγματι σ' ένα ζαχαροπλαστείο κι' δ' 'Ορέστης της προτείνει νά γίνη γυναίκα του. Μά ή Εύτυχία διστάζει. Τήν θέλουν τάχα κ' οι δικοί του; 'Ο πατέρας της Εύτυχίας μόλις μαθαίνει τί συνέβη, θυμώνει, γιατί δ' Παπαζώης δέν μίλησε άπ' εϋθείας σ' αυτόν κι' άπαγορεύει στην κόρη του νά ξαναδη τόν 'Ορέστη. Ούτε στο γραφείο θά ξαναπατήση πειά! Μά δ' 'Ορέστης ελνε τρελλά έρωτευμένος. Κι' άρχίζει ν' άλληλογραφή μέ τήν Εύτυχία, στέλνοντάς της τά γράμματά του κρυφά, μέ τό παιδί του γραφείου. Συγχρόνως δ' 'Ορέστης μιλάει στους γονείς του. Καί τό ειδύλλιο τών δύο νέων παίρνει πειά καλό δρόμο, τό δρόμο τού γάμου.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Η'

Τό μεσημέρι, όταν γύρισαν στο σπίτι τους, βρήκαν τό τραπέζι στρωμένο και τούς συγγενείς μαζεμένους στην τραπεζαρία νά τούς περιμένουν. 'Ηταν εκεί κ' ή Κατίνα μέ τόν άντρα της, ώστε έξ, σερβίτσια είχαν θάλει, από δυο στις μεγάλες πλευρές τού τραπεζιού κι' από ένα στις μικρές. Καί τά σερβίτσια ήταν τά «καλά» — άσπρα μέ χρυσή γραμμή γύρω-γύρω — και τό τραπέζι είχε λουλούδια. Τό πρώτο τους μεσημεριανό γεύμα, θλέπετε' έπρεπε νά τό θυμούνται...

'Αλλά— παράξενο πράγμα !
'Αν και τούς υποδέχθηκαν καλά, ή Εύτυχία είδε στα πρόσωπά τους κάποια κατήφεια, 'κάποια δυσφορία. 'Ηταν σάν νάλεγα' μεταξύ τους, πρό δλίγου, κάτι δυσάρεστο. Καί θάταν αρκετά δυσάρεστο θέβαια, άφοϋ ούτε ή παρουσία τών «παιδιών» δέν τούς έκαμε ν' αλλάξουν έφος, νά φανούν χαρούμενοι, εϋτυχισμένοι.

Μά τί συνέβαινε λοιπόν ; 'Ο κ. Παπαζώης είχε χάσει στο Χρηματιστήριο ; 'Ο γαμπρός του είχε πάθει καμμιιά ζημία.

Κάτι τέτοιο ύπωπεύθηκε ή Εύτυχία. Δέν τόλμησε όμως νά ρω-

Κάθησαν δίλοι στο τραπέζι.

— 'Α, περάσαμε ώραία στην Κηφισιά είπτε. 'Αλήθεια, Εύτυχία ;
— Δέν είνε ανάγκη νά μάς τό πήτε, τό καταλαβαίνουμε, είπε κατσούφικα ή Κατίνα. Κυθήστε τώρα και πεινά με !
'Εκάθησαν. 'Επί κεφαλής δ' κ. Παπαζώης, άντικρύ του δ' 'Ορέστης — οί δυο νοικοκυραίοι στις δυο μικρές πλευρές τού τραπεζιού — ή Εύτυχία κοντά στον 'Ορέστη, στο πλάι της ή Κατίνα κι' άντικρύ τους ή Παπαζώαινα κι' δ' γαμπρός της, στις μεγάλες πλευρές.

'Αρχισαν τά όρεχτικά, αλλά χωρίς νά κάμουν καμμιιά όρεξι οί συγγενείς. Μά κ' ή Εύτυχία, μέ τήν ύποψία κάποιου κακού, είχε χάσει τή δική της. Μόνο δ' 'Ορέστης φλυαρούσε και γελοούσε...

'Όταν ήρθε τό παστίτσιο, σημειώθηκε ένα «έλεισόδι» : 'Η μικρή καμαριέρα πού σερβίριζε, παρουσίασε τήν πιατέλα στην Εύτυχία για νά πάρη μονάχη της. Αυτό δέν τό συνήθιζε. Στο σπίτι της ή Μουρίκαινα μοίραζε τό φαί σ' όλους. Καί μέσ κάποια άδεξιότητα πήρε τό μαχαίρι και τό πηρούνι νά σηκωση ένα κομμάτι παστίτσιο, πού δέν νά κατάφερε όμως παρά νά τμή κόψη στα δύο. 'Ο 'Ορέστης τότε τή βοήθησε κι' έτσι μπόρεσε νά σερβιρισθί. 'Η καιμένη ή είχε γίνει κατακόκκινη. Τι ξοθάλε-γαν; Πώς δέν ήξερε ούτε νά φάη;

Και νά! μέ μιιά έπίπλοση εϋγένεια και μέ μιιά όλοφάση χαιρεκακία, ή Κατίνα της είπτε: —Αυτά, Εύτυχία μου, πρεσνά νά τά μάθης. Αϋριο θά μέ προσκαλέσουν σ' ένα τραπέζι έπίσημο. Τό ξέρω πώς στο σπίτι σας δέν τρώτε μέ... έτικηπρές, αλλά... ύψη, όχι όπως ήξεστί, παρά όπως βρήκες !

Της Εύτυχίας της έκαμε άλλ' τύπωση, όχι ή παρατήρησι — τό ή καλωσύνη της θάδινε τό δικαίως: ωμα σ' όλους νά της κάνουν παρατηρήσεις — αλλά δ' τού βνος. 'Ηταν κακός, μοχθηρός, έβχθρικός. Χωρίς νά θέλη, γύρισε και κύτταξε τήν Κατίνα στα μάτια. 'Ηταν αυτή ή ίδια ! 'Ός της μιλούσε έτσι ; Αυτή πού σου μιγτες τή γέμιζε χάδια και κς πέπλιμέντα;...

'Ο 'Ορέστης θύμωσε: —Μην άκούς, Εύτυχία! Και μεις άπλά τρώμε ύπως στο σπίτι σας. Σήμερα μόνο, επειδή είνε τό πρώτο γεύμα, ή μαμά, πρds τιμή σου, θέλησε νά τό κάχιμη κάπως έπίσημο.

—Με συγχωρείς ! έκαμε ήα, Παπαζώαινα μέ τό ίδιο σχεδόν ύάλιφος της κόρης της. Πάντα τρώμε και θά τρώμε σάν άνθρωποι. —'Αμ' τί, σά γάϊδαροι; είπε δς

— 'Α, περάσαμε ώραία στην Κηφισιά είπτε. 'Αλήθεια, Εύτυχία ;
— Δέν είνε ανάγκη νά μάς τό πήτε, τό καταλαβαίνουμε, είπε κατσούφικα ή Κατίνα. Κυθήστε τώρα και πεινά με !
'Εκάθησαν. 'Επί κεφαλής δ' κ. Παπαζώης, άντικρύ του δ' 'Ορέστης — οί δυο νοικοκυραίοι στις δυο μικρές πλευρές τού τραπεζιού — ή Εύτυχία κοντά στον 'Ορέστη, στο πλάι της ή Κατίνα κι' άντικρύ τους ή Παπαζώαινα κι' δ' γαμπρός της, στις μεγάλες πλευρές.

'Αρχισαν τά όρεχτικά, αλλά χωρίς νά κάμουν καμμιιά όρεξι οί συγγενείς. Μά κ' ή Εύτυχία, μέ τήν ύποψία κάποιου κακού, είχε χάσει τή δική της. Μόνο δ' 'Ορέστης φλυαρούσε και γελοούσε...

'Όταν ήρθε τό παστίτσιο, σημειώθηκε ένα «έλεισόδι» : 'Η μικρή καμαριέρα πού σερβίριζε, παρουσίασε τήν πιατέλα στην Εύτυχία για νά πάρη μονάχη της. Αυτό δέν τό συνήθιζε. Στο σπίτι της ή Μουρίκαινα μοίραζε τό φαί σ' όλους. Καί μέσ κάποια άδεξιότητα πήρε τό μαχαίρι και τό πηρούνι νά σηκωση ένα κομμάτι παστίτσιο, πού δέν νά κατάφερε όμως παρά νά τμή κόψη στα δύο. 'Ο 'Ορέστης τότε τή βοήθησε κι' έτσι μπόρεσε νά σερβιρισθί. 'Η καιμένη ή είχε γίνει κατακόκκινη. Τι ξοθάλε-γαν; Πώς δέν ήξερε ούτε νά φάη;

Και νά! μέ μιιά έπίπλοση εϋγένεια και μέ μιιά όλοφάση χαιρεκακία, ή Κατίνα της είπτε: —Αυτά, Εύτυχία μου, πρεσνά νά τά μάθης. Αϋριο θά μέ προσκαλέσουν σ' ένα τραπέζι έπίσημο. Τό ξέρω πώς στο σπίτι σας δέν τρώτε μέ... έτικηπρές, αλλά... ύψη, όχι όπως ήξεστί, παρά όπως βρήκες !

Της Εύτυχίας της έκαμε άλλ' τύπωση, όχι ή παρατήρησι — τό ή καλωσύνη της θάδινε τό δικαίως: ωμα σ' όλους νά της κάνουν παρατηρήσεις — αλλά δ' τού βνος. 'Ηταν κακός, μοχθηρός, έβχθρικός. Χωρίς νά θέλη, γύρισε και κύτταξε τήν Κατίνα στα μάτια. 'Ηταν αυτή ή ίδια ! 'Ός της μιλούσε έτσι ; Αυτή πού σου μιγτες τή γέμιζε χάδια και κς πέπλιμέντα;...

'Ο 'Ορέστης θύμωσε: —Μην άκούς, Εύτυχία! Και μεις άπλά τρώμε ύπως στο σπίτι σας. Σήμερα μόνο, επειδή είνε τό πρώτο γεύμα, ή μαμά, πρds τιμή σου, θέλησε νά τό κάχιμη κάπως έπίσημο.

—Με συγχωρείς ! έκαμε ήα, Παπαζώαινα μέ τό ίδιο σχεδόν ύάλιφος της κόρης της. Πάντα τρώμε και θά τρώμε σάν άνθρωποι. —'Αμ' τί, σά γάϊδαροι; είπε δς

ο Παπαζώης, για να το γυρίση τάχα στ' άστεϊο.

Μά δεν έγέλασε κανένας. Κι' ο 'Ορέστης εξακολούθησε να φωνάζη :

— Όχι, όχι! έμεις δέ θέλουμε έτικέτες!... Θα τρώμε όπως ξέρουμε, εγώ θα κενώνω της Εύτυχίας, και ποτέ δεν θα πάμε σ' έπισημο γεύμα!... Κατίνα, σ' αγαπούμε και θέλουμε να μάς αγαπάς, μά δεν μάς χρειάζονται διδασκαλίες. Έμεις δεν θα ζήσουμε στον κόσμο σαν και σάς. Είμαστε άλλοι άνθρωποι. Θα ζήσουμε μονάχοι, στο σπίτι μας, με τους συγγενείς μας και με την αγάπη μας. Είμαστε άλλοι άνθρωποι σου λέω!

— Καλά ντέ, τ' άκούσαμε! μουρμούρισε ή Κατίνα, σκυμμένη στο πιάτο της σά νάθραζε από θυμό.

— Και να σου τ' άποδείξω! έκαμε πιό εϋθυμα τώρα ο 'Ορέστης. Έσεϊς, την πρώτη μέρα του γάμου σας, πού πήγατε ;

— Πουθενά! άποκρίθηκε περήφανα ή Κατίνα. Από θραδύς είχαμε πάει στην Κηφισιά, στο ξενοδοχείο. Και μείναμε κεί όλημέρα. Ούτε σηκωθήκαμε τ' πρωί άπ' τις έφτά να πάρουμε τους δρόμους!

— Έμεις όμως σηκωθήκαμε, είπε ο 'Ορέστης, γελώντας τώρα. Αυτή εϊνε ή διαφορά. Και ξέρεις πού πήγαμε; Σε καμμιά Κηφισιά, σάς γελάσαμε; Πήγαμε στο γραφείο μας, στη δουλειά μας. Κι' εργαστήκαμε όπως πάντα ως που χτύπησε ή καμπίνα.

Κατάπληξις.

— Άλήθεια ; ! ρώτησε ή Παπαζώαινα, κυττόζοντας άγρια την Εύτυχία.

— Ναί, είπε αυτή κοκκινίζοντας, σά να όμολογούσε ένα έγκλημα.

Γιατί έτοι της φαινόταν τώρα ή «ιδέα» της, κάτι κακό. Τό ύφος των συγγενών την είχε έπηρεάσει.

— Ά, μά δεν έκάματε καθόλου καλά! είπε ή Παπαζώαινα. Την πρώτη μέρα του γάμου σας, πρωί - πρωί, να πάτε στη δουλειά σας όπως πάντα; Και τι είπαν οί κουμπάροι; Δεν σάς πήραν για τρελούς; Δεν σάς έστειλαν... στο φρενοκομείο;

— Παραφροσύνη, μουρμούρισε κι' ή Κατίνα.

Ο Παπαζώης κι' ο γαμπρός του κύτταζαν τ' ά «παιδιά» σά να μην τ' ά πίστευαν άκόμα πώς έκαμαν τέτοιο... πραξικόπημα.

— Μά γιατί παραξενεύεστε τόσο; είπε ο 'Ορέστης. Δεν σάς είπα πώς... έμεις δεν θα κάνουμε όπως κάνει όλος ο κόσμος; Η Εύτυχία τ' ά πρωί μου είπε γι' άστεϊο : «Πάμε στο γραφειάκι μας;». Μου άρεσε ή ιδέα της και πήγαμε.

— Ά, της Εύτυχίας ήταν αυτή ή ιδέα; έκαμε με περιφρονητικό ύφος ή Παπαζώαινα. Και σ' έκαμες τ' ά μυαλά της και την άκουσες; Μά κι' ο τελευταίος άνθρωπος, την

πρώτη μέρα του γάμου του, θα καθήση στο σπίτι του, θα διασκεδάση, θα κοιμηθή έπιτέλους. Και σ' ά, ένας Παπαζώης, πήγες να την άκούσης και να φανής χειρότερος κι' από λουστρο;

— Μά, μητέρα, είπε χωρίς θυμό ο 'Ορέστης. "Ισα - ίσα οί λουστροί, οί χαμάληδες, οί άνθρωποι του λαού, γλεντούν μι' άδο-τρείς άδο-τρείς άδο-τρείς. Οί μέτριοι άνθρωποι καθονται δυο-τρείς ήμέρες. Κι' οί άνώτεροι ξαναπιάνουν τή δουλειά τους από την πρώτη, ή μάλλον δεν τή διακόπτουν καθόλου. Νά, ο Παλαμάς, ο μεγάλος ποιητής, λένε πώς την ίδια μέρα πού παντρεύτηκε, πήγε στην «Έφημερίδα» πού εργαζόταν τότε, κι' έγραψε τ' ά άρθρο του!

— Δεν ξέρω τί έκαμε αυτός ο Παλαμάς, είπε ή μητέρα, μά στην οικογένειά μας αυτά δεν τ' ά συνηθίζουμε. "Αν τ' ά συνηθίζη ή οικογένεια του Μουρίκου, δεν εϊνε λόγος να τ' ά κάνης τώρα και σ' ά. Η Εύτυχία εϊνε πολύ νέα, δεν ξέρει τόν κόσμο, τ' ά συνηθία της τ' ά ξερός μας...

— Και γι' αυτό ε' σου δεν πρέπει να την άκούς, συμπλήρωσε ή Κατίνα.

Τώρα μόλις ο 'Ορέστης κατάλαβε. Οί δικόι του μιλούσαν με άθος, με έχθρα, με κακία. Τόν είχαν γελάσει λοιπόν, όταν του είπαν πώς ήθελαν την Εύτυχία ; Του την έδωσαν για να μην περάνη, να μην σκοτωθή; Και τώρα πού δεν φοβόνταν πια τέτοιο πράγμα, έννοούσαν... να του τ' ά βγάλουν ξυπό;

Χλώμιασε και με τρόπο κύτταξε την Εύτυχία. Τι ένιούπωσι της έκαναν αυτά; Είχε κατάλαβει κι' εκείνη;...

Μά όχι, δεν φαινόταν. Σκυμμένη στο πιάτο της, έτρωγε τ' ά ψητό της με τις πατάτες—ο 'Ορέστης την είχε σεργίρει—κι' είχ' ένα ύφος σά νάκουγε παρατηρήσεις πού της άξιζαν, παρατηρήσεις πού της έκαναν οί μεγαλύτεροι για τ' ά καλό της και για τ' ά καλό του παιδιού τους, χωρίς μίσος, χωρίς κακία... Κι' ο 'Ορέστης έκρινε πώς τ' ά καλύτερο πού είχε να κάνη, ήταν να διακόψη με τρόπο αυτή την όμιλία. Για να μην καταλάβη έπιτέλους κι' ή Εύτυχία...

Με κόπο έκαμε τόν εϋθυμο.

— Καλά, καλά, φώναξε. Δεν θ' άκούω πια τή γυναίκα μου και στο έξής δεν θα κάνουμε τίποτα άν δεν σάς ρωτάμε. Φτάνει, τώρα! "Ας πούμε και κανένα άστεϊο. Μπαμπά, πές της Εύτυχίας, τι σου είπε ο παπ' άς χτές τ' ά θράδυ;...

— Τι μου είπε; δέ θυμάμαι, έκαμε ο Παπαζώης, πού θα προτιμούσε ίσως κι' αυτός να εξακολουθήση ή πρώτη όμιλία.

— Για τ' ά έγγονάκια;... του θύμισε γελαστά ο 'Ορέστης.

— Ά, ναί, είπε άκεφα ο Παπαζώης. Μου εϋχήθηκε δώδεκα έγγονάκια.

Ο 'Ορέστης έβαλε τ' ά γέλια. Άλλά ή ψεύτικη εϋθυμία του δεν παρέσυρε κανένα.

— Αυτό σάς έλειπε ! φώναξε ή Κατίνα. Ν' άρχίσετε να γεννυβολάτε σαν κουνελοζεύγαρο.

— Τ' ά δεν κάνουν σημερα ούτ' εκείνοι πού παίρνουν προίκες ! είπε ή Παπαζώαινα.

— Κι' έμεις δεν κάνουμε παιδιά, πρόσθεσε ο γαμπρός. Άπελπισία ! Ο καίμενος ο 'Ορέστης τ' ά πω για καλό κι' έγινε χειρότερο : χτύπησαν της Εύτυχίας και πώς ήταν άκροικη!

— Πολύ καλά, φώναξε. Δεν θα κάμουμε παιδιά άν δεν μάς δώσετε την άδεια. Σύμφωνοι! Άλλο τίποτα ;

Δεν μίλησε κανένας. Έξακολούθησαν να τρώνε σά θυμωμένοι. Κι' ύστερα από δυο - τρία λεπτά, άξαφνα, ή Παπαζώαινα είπε :

— Άς εϊνε όμως, κι' αυτό πού άποφασίσατε, δεν μ' άρέσει καθόλου !

— Ποιό πάλι ; φώναξε ο 'Ορέστης.

— Νά, να εξακολουθήση ή Εύτυχία να εργαζεται. Καλά όσο ήσαστε άρραβωνιασμένοι, μά τώρα πού παντρευτήκατε, έπρεπε να παραιτηθή.

— Και γιατί αυτό δεν τ' ά λέγατε πρωτίτερα ; είπε ο 'Ορέστης. Κάθε μέρα σάς τ' ά λέγαμε, κι' ήσαστε συμφωνότατα. Πώς τώρα;

— Τι να σου λέγαμε; είπε ή Παπαζώαινα. Έσ' ά τότε ήσουν έξαλλοι. Θάκουγες τίποτα; Τώρα όμως, πού πρέπει να σου πέρασε ή τρέλλα, άφου έγινε ή έπιθυμία σου,—ή όχι,—εγώ σου τ' ά λέω: Δεν εϊνε της άξιοπρεπειάς σου να εργαζεται ή γυναίκα σου. Ο κόσμος ξέρει πώς δεν έχεις ανάγκη από τ' ά χιλιάριο πού παίρνει. Λοιπόν τί θα πη; "Η πώς τή ζηλεύεις, πώς τή φοβάσαι, γιατί εϊνε πολύ όμορφη, και θέλεις να την έχης πάντα κοντά σου, κάτω άπ' τ' ά μάτια σου; ή πώς δεν μάς την έμπιστεύεσαι, να μάς την αφήνης στο σπίτι, μη σου την .. κικκομεταχειριστούμε!

— Τρελλάθηκες, μητέρα ;

— Εκείνο πού σου λέω. Ούτε τ' ά ένα εϊνε σωστό, ούτε τ' ά άλλο. Ούτε σ' εϊσαι ζηλιάρης, ούτε μεις προστυχάνθρωποι. Μπορεί ή Εύτυχία να μην εϊνε εκείνη πού έπρεπε να πάρης, άλλ' άφου έπέμεινες και την πήρες, τελείωσε ! έμεις δέ θα σου τή... φάμε! Πρέπει λοιπόν να μάς την αφήσης στο σπίτι. Νά κάνη κι' αυτή τ' ά νοικοκυριό του άντρός της, όπως κάνω κι' εγώ του άντρός μου. Η γυναίκα εϊνε για τ' ά σπίτι, δεν εϊνε για τ' ά γραφεία και για τ' ά δρόμους. Πές και σ' ά, Παπαζώη, δέ λέω σωστά.

— Σωστά, έκαμε ο πατέρας.

— Κατίνα;...

Η Εύτυχία κάθησε κοντά στον 'Ορέστη